

ZÁCHRANNÁ STANICE PRO ZVÍŘÁTKA

Zachráněný Mourek

Oldřiška Ciprová

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

ZÁCHRANNÁ STANICE PRO ZVÍŘÁTKA

Zachráněný Mourek

Oldřiška Ciprová

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

NÁLEZ KOŤÁTKA

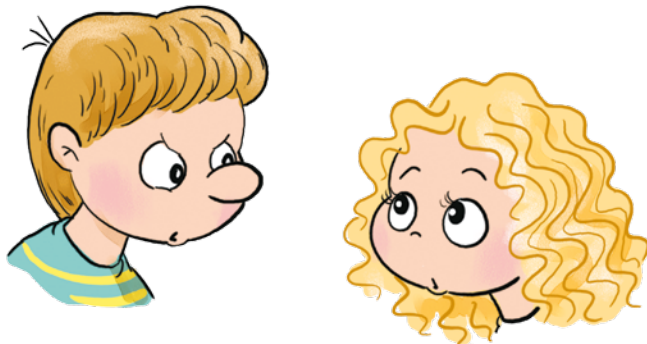

„K lucííí, počkejte na mě!“ ozývalo se Robinovi a Jáchymovi za zády tenkým hláskem, když utíkali ze školy domů. Oba se na sebe otráveně podívali a dál běželi, jako by nic neslyšeli.

„Robineeee, to se kecne!“ zaslechli pak kluci jasnou výhrůžku, a tak se raději zastavili. Devítiletý Robin se obrátil na majitele hlasu – svou šestiletou sestru. Ta začala chodit do první třídy k nim do školy, a stala se tak z ní ještě větší otrava než obyčejně. Pořád za ním a jeho kamarádem Jáchymem lezla.

„Amálie, nech nás být!“

„Mamka říkala, že mě máš na starost. Že jsi můj velký bratr. Zrovna dneska ráno to říkala!“ Amálka upřela na svého brášku svoje průzračně modré obrovské oči a párkrát zamrkala. Se svými blondatými loknami, pohupujícími se jí kolem roztomilého obličejce, vypadala jako ztělesněný anděl. Ale Robin jí na to neskočil. Dobře věděl, jak se Amálie umí přihlásit o svá práva. A to dost hlasitě.

„Ale já mám ještě něco na práci,“ odbyl sestru Robin. Už se ve třetí třídě cítil jako velký kluk a nechtěl, aby ho někdo viděl, jak se vybavuje s malým škvrnětem.

„A co?“ zeptala se Amálka bezelstně.

„Do toho ti nic není,“ zasáhl Jáchym, aby kamarádovi trochu pomohl. Zbavit se Amálie často vyžadovalo dost inteligence. Občas si myslel, že má Robinova sestra v hlavě GPS navigátor. Vysledovala je totiž vždy a všude.

„Ale je! Já mám totiž něco daleko důležitějšího a vy mi musíte pomoci!“ sykla Amálie.

„Amálie!“ zvýšil Robin hlas, aby sestru napomenul.

„Nekřič, probudíš ho,“ zašeptala Amálka. Teď teprve si kluci všimli, že drží v ruce malé schoulené klubíčko. Přišli o kousek blíž a obličej se jim najednou rozjasnil.

„Jé, koťátko,“ vydechl Jáchym. „Kde jsi k němu přišla?“

Malá Amálka se zatvářila důležitě. „Zachránila jsem mu život,“ naparovala se.

Mezitím se kotě v teplé náruči probudilo a ospale se rozhlédlo kolem sebe. Bylo tak rozkošné, že i otrlý Robin se musel usmát. „To je malinkaté!“ žasl nad malým tvořečkem a pohladil ho po mourovaté hlavě. Koťátko slabě mňouklo.

„Jak jsi mu zachránila život?“

„Mňoukalo na školní zahradě. Hledala jsem ho tam skoro hodinu, ale nebylo lehké ho najít. Bylo zalezlé až vzadu v křoví.“

„Ty jsi hloupá,“ zděsil se Jáchym. „Vždyť ho tam určitě nechala máma kočka a teď ho tam hledá!“

„To nemůžeš vědět!“ bránila se Amálka a přitáhla si koťátko blíž k tělu. „Nikde žádná kočka nebyla. Nejsem pitomá, abych se po ní nesháněla! Navíc má koťátko zraněnou nožičku, koukněte.“ Holčička jemně odsunula dlaň z malinkého tělíčka a ukázala na zadní tlapku, kterou mělo kotě podivně zkroucenou pod sebou. Byla od krve.

„Jéje! Co s tím?“ vykulil Robin oči.

ZÁCHRANNÁ VETERINÁRNÍ STANICE

yslela jsem, že bychom koťátko odnesli k Hedvice,“ zakňourala Amálka bezmocně.

Hedvika byla Jáchymova starší sestra a pracovala na nové záchranné veterinární stanici kousek za vesnicí jako zvěrolékařka. Amálie se v Hedvice viděla. Od chvíle, kdy se s mladou veterinářkou seznámila, přála si být jako ona.

Nejen že Hedvika byla moc krásná a vždycky celá upravená, navíc byla usměvavá, milá a zvířátka ji měla moc ráda. A Hedvika měla ráda je. Amálka byla několikrát svědkem toho, jak mladá zvěrolékařka ke zvířatům něžně promlouvala, a ta se pak hned zklidnila natolik, že je mohla vyšetřit.

„To je dobrý nápad,“ řekl Jáchym a Amálka se celá rozzářila. „Vezmeme koťátko k Hedě, ta bude vědět, co s ním.“

Robin se naklonil k sestřičce. „Nechceš, abych ho chvíli nesl já?“ nabídl se smířlivě, protože viděl, že Amálce už únavou klesají ruce, ale za každou cenu chtěla koťátko držet v náruči. „Tak dobře, ale buď opatrný,“ usmála se na brášku Amálie a jemně mu koťátko podala. Robin nadšeně pozoroval roztomilé zvířátko, které se mu objevilo v dlaních. Mourovaté klubíčko se podívalo na nového držitele a zívlo na celé kolo. Děti se zasmály a vykročily směrem ke klinice.

MOUREK

hoj, Jáchyme, copak se děje?“ zeptala se Hedvika překvapeně, když vystrčila svou blondatou hlavu z ordinace. Děti chvíli předtím zazvonily v čekárně veterinární kliniky na zvonek, protože čekací místnost zela prázdnotou.

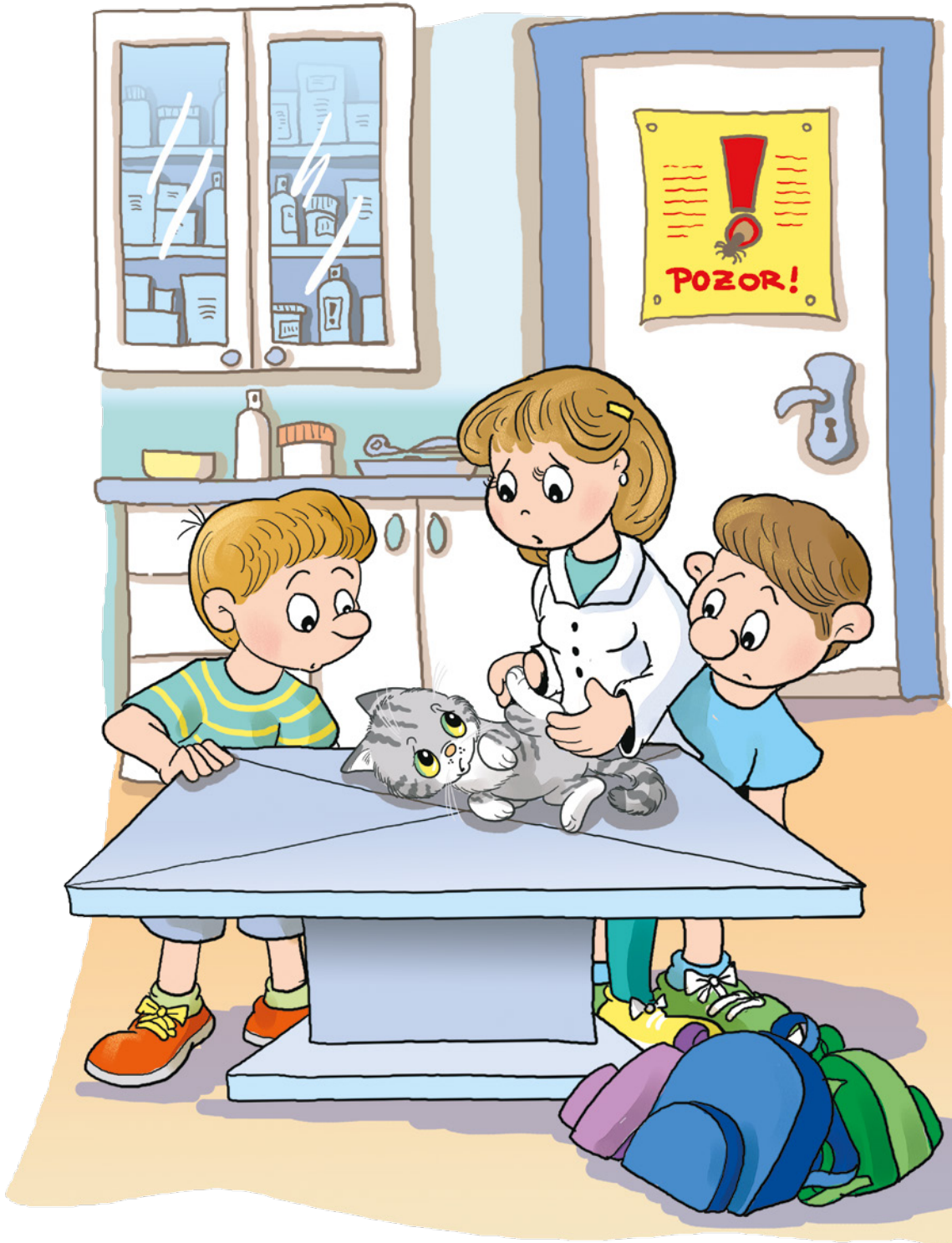
Pak si mladá veterinářka všimla, že za bratrem stojí ještě jeho kamarádi, a otevřela dveře dokořán. „Amálko, Robine,“ usmála se mile. „Tak co mi nesete, děti?“

„Nemocné koťátko,“ kuňkla Amálka a celá zrudla. Nemohla z Hedviky spustit oči. „Má zraněnou tlapičku.“

Hedvika na Amálku mrkla. „Tak pojedte dovnitř, ale potichu. Spinká nám tam pesek, kterého jsme přijali na pozorování.“

„Co mu je?“ zeptal se Robin s očima navrch hlavy. Byl z veterinární kliniky uchvácený stejně jako jeho mladší sestřička, ale nikdy by to nahlas nepřiznal.

„Bolelo ho břicho, tak jsme si ho tu nechali, abychom viděli, jak se mu bude dařit,“ pokrčila rameny Hedvika a ukázala na kotec, kde pejsek nerušeně spal.

„Ten je legrační,“ zašeptala Amálka a přilepila nos na kotec, aby mohla malého pacienta pozorovat z co největší blízkosti. Narážela na to, že pes měl celé tělo černé, jen čumáček byl celý bílý. Jako by mu ani nepatřil.

„Taky ho pojmenovali podle toho čumáku,“ podotkla Hedvika vesele. „Jmenuje se Snížek.“

„Jú, to je krásné jméno,“ zasnila se Amálka. Taky by si moc přála nějaké zvířátko, ale rodiče byli zatím dost proti.

„Robine, polož kotě opatrně na stůl.“ Hedvika poklepalala na železný vysoký stůl, který byl dominantou celé ordinace. Robin udělal, co mu mladá doktorka řekla, a ta se ke kotěti hned sklonila. „Tak se na to podíváme.“

Natáhla se koťátku pro tlapku a jemně ji prohmatala. Mourovaté kotě vždycky několikrát tenounce mňouklo. Hedvika ho pak starostlivě pohladila. „Je to zlomené,“ vzdychla si, když dětem oznamovala verdikt.

„To umře?“ vyděsila se Amálka.

„Ale ne, zlatíčko,“ uklidňovala ji Hedvika. „Je to celkem běžné. Se zlomeninami končetin se nejčastěji setkáváme právě u koťat a mladých koček. Několikaměsíční kotě, jako je tady váš Mourek, je typickým pacientem se zlomeninou. Prostě nejspíš prozkoumávalo terén ve výškách a skončilo to volným pádem.“

„Takže se uzdraví?“ ptaly se děti jedno přes druhé.

„Jasně že ano. Zvědavost koťat a větší náchylnost k úrazům se u nich naštěstí kompenzuje úžasnou schopností hojení kostí.“

„A co s ním teď budeš dělat?“ zeptal se Jáchym.

Hedvika se zamyslela. „Ještě udělám rentgen. A až se zlomenina prokáže, máme dvě možnosti. Buď dostane dlahu, nebo bychom ho mohli operovat s použitím různých kovových součástek. Tak vážné to však myslím nebude a bude stačit obyčejná dlaha. Je to mladá kočička, zahojí se brzy.“

+

„Takže Mourka zachráníš?“ chtěla vědět Amálka. Hned převzala jméno, které mu Hedvika mimoděk dala.

„Zachránili jste ho vy, když jste ho přinesli na záchranou stanici,“ usmála se Hedvika na trojici, která tam teď stála trochu posmutněle. „Koťátko se uzdraví, nemějte strach. Zachovali jste se skvěle.“

„To tady Amálka,“ řekl Robin a ukázal na sestřičku pyšně. „Ona ho slyšela, jak mňouká, a nedala si pokoj, dokud ho nenašla.“

„No vida. Tak ty jsi mladá záchranářka,“ zasmála se na Amálku Hedvika a pohladila ji po vlasech.

„A co teď s Mourkem bude?“ zeptal se Jáchym.

„Předpokládám, že je to nalezenec, a tedy nemá pá-
níčka!“

„Nemá,“ zakňourala Amálka smutně.

„V tom případě mu dáme dlahu a nějaký hodný strý-
ček nebo teta, které vede naše stanice v evidenci, si ho
vezmou k sobě domů na starost, než se Mourek uzdraví.
Takhle to u nás na stanici děláme. Jmenuje se to dočasná
péče. Mezitím se vyvěsí Mourkova fotka na sociálních sí-
tích a snad se najde někdo, kdo si ho vezme k sobě domů
nastálo.“

„A když se nikdo nenajde?“ zašeptal Robin vykuleně.

„Pak poputuje do útulku, bohužel. Ale to se nemusíte
bát. I tam o něj bude dobře postaráno. Amálko, co je ti?“
Hedvika si všimla, že holčička si zakrývá oči, aby nebylo
vidět, že pláče.

„Já nechci, aby šlo do útulku. Tam ho nebude nikdo
pořád hladit.“

„Neplakej, Amálko.“

„Chci Mourkovi pomoci,“ škytala holčička nešťastně.

„Pomohla jsi mu hodně. Bez tvé pomoci by se mu ved-
lo daleko hůř. Víš co? Přejď se sem na něj zase zítra podí-
vat, aspoň budeš vědět, jak se mu daří a kdo si ho vezme
zatím na starost. A neboj se o něj, určitě to s ním dobře
dopadne.“

MOUREK A DOČASNÁ PÉČE

ásledující den nemusela Amálie Robina s Jáchymem ani přemlouvat, aby se s ní šli podívat na kliniku, jak se Mourkovi daří. Hedvika je tentokrát ne vzala přímo do ordinace, ale do velké místnosti, kde vedle sebe byly ve dvou řadách srovnány kotce pro zvířecí pacienty. Některé byly prázdné, v jiných byla různá zvířátka. Dětem z toho přecházel zrak.

„To jsou všechno zvířátka bez domova?“ divil se Robin smutně.

„Ale ne, tahle všechna domov mají,“ vysvětlila mladá veterinářka povzbudivě. „Některá jsou po operaci, jiná tu byla na pozorování nebo jsou po jiném zákroku a čekají, až si pro ně páníček přijde. A tady máme Mourka,“ ukázala Hedvika na kotec, kde leželo mourovaté koťátko. Jen co uvidělo děti, nemotorně se postavilo na nožičky a vratce stálo. Všichni si všimli malé dlahy na zadní tlapičce.

„Poznalo nás,“ zašeptala Amálka skoro posvátně. „Je tak malinkaté.“

Mourek, jako by věděl, že se mluví o něm, se hrdě napřimil. Dost ho to ale zmohlo, a tak jen zívł a zase si lehl.

„A tady máme Gábinku,“ obrátila se Hedvika na mladou paní, která zatím do místnosti přišla.

„Ahoj, děti,“ usmála se na všechny.

„Gábinka je jedna z hodných tet, kterou klinika vždycky volá v těchto případech. Postará se o zvířátko, než se

vyléčí, protože každý pacient se lépe zahojí, když je mu věnována domácí péče, kterou my mu bohužel dát nemůžeme,“ osvětlila Hedvika přítomnost mladé ženy. „Naše záchranná veterinární stanice má v evidenci přes dvacet dobrovolníků, kteří si berou zvířecí pacienty na starost, když je to potřeba.“

„Budete Mourka pořád hladit?“ zeptala se Amálka Gábiny na to, co ji zajímalo nejvíc.

„Kdykoli si řekne,“ zasmála se mladá paní a mezi povídáním otevřela vrátka do kotce. Pomalým pohybem se natáhla pro koťátko a vyndala ho z klece do náruče. Mourek začal protestovat hlasitým mňoukáním, ale Gábina ho začala rychle hladit po hlavičce, což se mu zamlouvalo a hned přestal mňoukat. „Jako zrovna teď,“ řekla Gábina vesele a nastavila dlaně, aby mohly děti ještě jednou koťátko pohladit.

„Snad se ho někdo brzy ujme,“ rozumoval Robin, zatímco škrabal koťátko pod bradou.

„Určitě ano,“ uklidňovala děti Hedvika, protože viděla, jak jsou z celé situace přešlé. „Takové milé kotě určitě někdo chtít bude.“

Chvíli nato už Gábina odcházela s koťátkem v přenosném pelíšku k sobě domů a děti jí rozpačitě mávaly.

„Víte co?“ navrhla Hedvika, když viděla, jak jsou děti posmutnělé. „Pojďte se mnou dneska do ordinace, budete mi pomáhat. Moje asistentka Anička má už dva dny volno, takže pár rukou navíc se mi bude hodit. Co vy na to?“

„Ano!“ jásaly děti jedno přes druhé a utíkaly za Hedvikou dovnitř do kliniky.

PEJSEK BUDY

rvním jejich pacientem byl zlatý retrívr jménem Budy. Na kliniku ho přivedla jeho vystrašená panička, paní prodavačka z místního obchůdku s oblečením.

„Tak copak Budyho trápí dneska?“ zeptala se Hedvika a šla se s pejskem přivítat.

„Paní doktorko, dneska se mi zdá celý špatný. Pořád třese hlavou, nevím, co mu může být,“ sdělovala paní nervózně a ani na chvíli nepřestávala Budyho hladit. Ten vypadal, že si vůbec není vědom, že by měl nějaký problém, a velmi ho zaujaly děti, které postávaly v rohu ordinace.

Rošťácky k nim přiskočil a začal Jáchymovi olizovat obličej.

„Jééé, to studí!“ řehtal se Jáchym nadšeně a snažil se pejska zastavit. Budymu to přišlo velmi zábavné a bez přemýšlení skočil po Amálii a dal jí přední tlapky na ramena. Amálka vybuchla smíchy a Budy z toho měl náramnou radost.

„Budy, fuj je to!“ snažila se ho ukáznit panička, ale pejsk byl nadšený z dětí natolik, že si jí nevšímal a olízl i Robina. Děti byly z pejska jako u vytržení.

„Budy, dost!“ zasáhla Hedvika. „Ke mně!“ Budy kupodivu poslechl a přiřtil se k mladé veterinářce. „Hodný